

SZOBOSZLAI JÁNOS

Utólagos okoskodás – avagy visszatekintés a képzőművészeti intézményrendszer 30 évvel ezelőtti állapotára és elemeire

Tézisem egyfelől az, hogy 30 éve lett volna esély egy olyan kultúrpolitika kialakítására, amely a közpénzekkel irányító államtól való függést oldotta volna, de erre hiányzott a politikai akarat, másfelől az, hogy a művészeti világ intézményei elé irreális feladatokat állított a fenntartó állam és önkormányzat egy olyan kontextusban, ahol a kultúrafogyasztási trendek szöges ellentétben álltak e célokkal. A gazdasági-, politikai és egyéb nagy struktúrák alapvető átalakulása közepette a képzőművészet intézményrendszere nem alakult át radikálisan 1989 utáni évtizedben. Megmaradt a kultúráért felelősséget vállaló, de azt ellenőrzés alatt tartó finanszírozási struktúra. Miközben alapvetően forráshiányossá vált a szektor, az állam nem tette lehetővé a vegyes- vagy magánfinanszírozás bevonását. A kortárs képzőművészet intézményei forráshiányos helyzetben, nyugati metodikát tanulgatva, a globalizálódó művészeti világba csöppenve kényszerültek egy alapvetően kevesek számára szellemi táplálékot nyújtó művészeti produktum képviselőre. A dunaújvárosi közgyűjtemény-alapítás, a kortárs trendsetter kiállítások, a rezidencia programok, a kutatási és konferencia-programok a fenti kontextusra igyekeztek reagálni. Az ICA-D egy átlagos holland, skandináv vagy német városban a normalitást, itthon az extremitásba hajló globalizációt és nyitott szellemiséget képviselte a '90-es években.